

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentaria et disputationes scholastica in Summam D.
Thomae Aquinatis**

Nazarius, Johannes P.

Coloniae, 1621

Articvlvs V. Vtrum qualibet persona diuina potuerit humanam naturam
assumere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82325](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82325)

& solvunt Suar. & Vasq. quorum solutiones A patent ex dictis.

ARTICVLVS V.

Vtrum qualibet persona diuina potuerit humanam naturam assumere.

3. dist. 1. q. 2. art. 3. **A**D quintum sic proceditur. Videtur, quod nulla alia persona diuina potuerit humanam naturam assumere, praeter personam Filij. Per huiusmodi enim assumptionem factum est, quod Deus sit filius hominis. Sed inconueniens esset, quod esse Filium hominis conueniret Patri, vel Spiritui sancto: hoc enim vergeret in confusionem diuinarum personarum. Ergo Pater, vel Spiritus sanctus carnem assumere non potuit.

Præterea, Per Incarnationem diuinam homines affecti sunt adoptionem filiorum: secundum illud Rom. 8. Non accepisti spiritum seruitutis, iterum in timore, sed Spiritum adoptionis filiorum. Sed filiatio adoptiua est participata similitudo filiationis naturalis, qua non conuenit, nec Patri, nec Spiritui sancto: vnde dicitur Rom. 8. Quos praesciuit, & praedestinauit conformes fieri imagini Filij sui. Ergo videtur, quod nulla alia persona potuerit incarnari, praeter personam Filij.

Præterea, Filius dicitur missus, & genitus natiuitate temporali, secundum, quod incarnatus est. Sed Patri non conuenit mitti, qui etiam est innascibilis: vt in prima parte habitum est: ergo saltem persona Patris non potuit incarnari.

Sed contra est, quod quicquid potest Filius, potest Pater, & Spiritus sanctus: alioquin non esset eadem potentia trium personarum. Sed Filius potuit incarnari. Ergo similiter Pater, & Spiritus sanctus.

Respondeo dicendum, quod sicut dictum est, assumptio duo importat, scilicet ipsum actum assumptis, & terminum Assumptionis: principium autem actus est virtus diuina: terminus autem est persona: Virtus autem diuina communiter, & indifferenter se habet ad omnes personas: eadem etiam est communis ratio personalitatis in tribus personis, licet proprietates personales sint differentes. Quandocumque autem virtus aliqua indifferenter se habet ad plura, potest ad quodlibet eorum suam actionem terminare: sicut patet in potentis rationalibus, quæ se habent ad opposita, quorum vtrunque agere possunt. Sic ergo diuina virtus potuit naturam humanam vnire personæ Patris, vel Spiritus sancti, sicut vnuit eam personæ Filij. Et ideo dicendum, quod Pater, vel Spiritus sanctus potuit carnem assumere, sicut, & Filius.

Ad primum ergo dicendum, quod filiatio temporalis, qua Christus dicitur filius hominis, non constituit personam ipsius, sicut filiatio æterna: sed est quidam consequens natiuitatem temporalem. Vnde, si per hunc modum nomen Filiationis ad Patrem, vel Spiritum sanctum transferretur, nulla sequeretur confusio diuinarum personarum.

Ad secundum dicendum, quod filiatio adoptiua est quedam participata similitudo filiationis naturalis. Sed sit in nobis appropriatè à Patre, qui est principium naturalis filiationis: & per donum Spiritus sancti, qui est amor Patris, & Filij: secundum illud Gal. 4. Misit Deus Spiritum Filij sui in corda vestra clamantem, Abba pater. Et ideo sicut filio incarnato, adoptiuam filiationem accipimus ad similitudinem filiationis naturalis eius: ita Patre incarnato, adoptiuam filiationem recipimus ab eo, tanquam à principio naturalis filiationis, & à Spiritu sancto tanquam à nexu communi Patris, & Filij.

Ad tertium dicendum, quod Patri conuenit esse innascibilem secundum naturam eternam: quod non excluderet natiuitatem temporalem. Mitti autem dicitur filius Dei secundum Incarnationem, eo quod est ab alio, sine quo Incarnatio non sufficeret ad rationem missionis.

Sensus quaestri.

TITVLVM explicat optime Caiet.

Forma Textus.

CONCL est: Pater vel Spiritus sanctus potuit carnem assumere sicut & filius. Probatur; quia diuina virtus potuit naturam humanam vnire personæ Patris vel Spiritus sancti, sicut vnuit eam personæ Filij. Consequentia probatur; quoniam assumptio duo importat, scilicet actum assumptis, & terminum assumptionis, quorum alterum scilicet virtus diuina, est principium actus, alterum autem scilicet persona, est terminus. Antecedens autem probatur; quia quando-cumque virtus aliqua indifferenter se habet ad plura, potest ad quodlibet eorum suam actionem terminare. Sed virtus diuina indifferenter se habet ad omnes personas; ergo. Maior probatur seu magis declaratur ex potentis rationalibus, quæ cum se habeant ad opposita, vtrumque possunt agere. Minor verò probatur, primò ex parte virtutis, qua fit assumptio; quia virtus diuina communiter & indifferenter se habet ad omnes personas. Secundò ex parte personarum, ad quas terminanda esset assumptio; quia eadem est communis ratio personalitatis in tribus personis.

Expositio Textus.

VIDENDA sunt quæ scribit Caiet. circa discursum præsentis articuli, & quæ circa conclusionem & responsum ad primum notat Porrecta. Et quia tota huius articuli doctrina facilis, & plana est, pertransio cum alijs expositioribus, qui vix hunc articulum attigerunt.

ARTICVLVS VI.

Vtrum plures persone diuine possint assumere vnam numero naturam.

AD sextum sic proceditur: videtur, quod duæ persone diuine non possint assumere vnam, & eadem numero naturam. Hoc enim supposito, aut essent vnus homo, vel plures. Sed non plures: sicut enim vna natura diuina in personis pluribus non patitur esse plures Deos, Ita vna natura humana in pluribus personis non patitur esse plures homines. Similiter etiam non possent esse vnus homo: quia vnus homo est iste homo, qui demonstrat vnam personam: & sic tolleretur distinctio trium personarum diuinarum: quod est inconueniens. Non ergo duæ, aut tres persone possunt accipere vnam naturam humanam.

Præterea, Assumptio terminatur ad vnitatem personæ: vt dictum est. Sed non est vna persona Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Ergo non possunt tres persone assumere vnam naturam humanam.

Præterea, Damasc. dicit in 3. lib. & August. in 1. c. 3. & 4. de Trin. quod ex incarnatione Filij Dei consequitur, quod quicquid dicitur de Filio Dei, dicitur de Filio hominis, & e conuerso. Si ergo tres persone assumerent vnam naturam humanam, sequeretur, quod, quicquid dicitur de qualibet trium personarum, diceretur

